

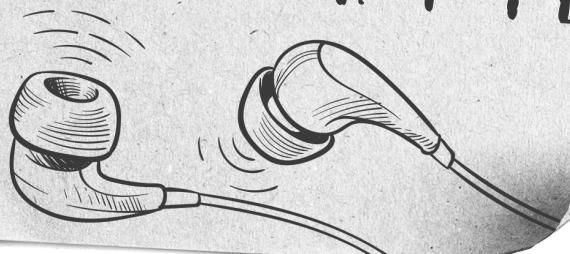
Кейси Уест

P.S. Харесвам те

Кейси Уесън

... P. S. ...

ХАРЕ(ВАМ ТЕ

Превод от английски:
Емилия Ничева-Карастойчева

IMAC

2022

Kasie West

P.S. I LIKE YOU

Copyright © 2016 by Kasie West. All rights reserved.

Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway,
New York, NY 10012, USA

Кейси Уест

P.S. ХАПЕСВАМ ТЕ

Превела от английски: Емилия Ничева-Карастойчева

Дизайн на корицата: Фиделия Косева

© ИК „ЕМАС“, 2022

Всички права запазени!

1.

Kълбовидна мълния. Нападение от акула. Печалба от лотарията.
Не. Зачертах всички думи. Твърде шаблонно.

Потупах с химикалката по устните си.

Нещо безценно. Необично... Рядко... Гол охлюв? Подсмихнах се. Добре ще се впише в песен.

Химикалката ми първо удебели, после замрежи буквите. Вече не се четяха. После написах само една дума. *Любов*. Ето това е нещо необично в моя свят. Поне романтичната любов.

Лорън, момичето до мен, прочисти гърло. Чак тогава забелязах колко е тихо в класната стая. Пак се бях потопила в своя свят и бях изключила външния. През последните две години се бях научила как да свеждам глава и да се справям с нежеланото внимание. Плъзнах учебника по химия върху тетрадката с текстове на песни и скици. Бавно вдигнах поглед.

Срещнах очите на господин Ортега.

– Добре дошла в часа, Лили.

Всички се разсмяха.

– Водиш си бележки, нали? – осведоми се господин Ортега.

– Разбира се.

Важното е да не трепвам, напомних си, да изглеждам напълно безразлична.

Господин Ортега ме оставил на мира – точно както се надявах. Обясни какви лабораторни упражнения ще правим следващата седмица и как да се подгответим. Понеже се измъкнах лесно от затруднението, сметнах, че и след часа ще ми се размине и ще се изнижа незабелязана от класната стая. Звънецът звънна. Господин Ортега ми подвикна:

– Лили? Ще ми отделиш ли минута от ценното си време?

Опитах да измисля оправдание и да си тръгна с другите.

– Дължиш ми поне една, след като изминалите петдесет и пет определено не бях в центъра на вниманието ти.

Последният ученик излезе в коридора. Пристъпих към господин Ортега.

– Извинете. С химията не сме на „ти“.

Той въздъхна.

– Това е двупосочна улица. *Ти* стоиш на едно място.

– Да... Ще се постараю повече...

– Разбира се. Видя ли още веднъж тази тетрадка по време на час, ще я взема.

Стиснах устни. Как се издържа по петдесет и пет минути всеки ден без никакво развлечение?

– Водя си бележки. По химия.

– Ще пишеш на лист, *отделен* лист, не в тетрадка, и ще ми го показваш в края на всеки час.

Притиснах към гърдите си любимата ми тетрадка в зелено и пурпурно. Вътре имаше хиляди идеи за песни и текстове, недовършени стихотворения, драскулки, рисунки. Тетрадката бе спасителният ми пояс.

– Това е жестоко наказание.

Той се подсмикна.

– Работата ми е да помагам на учениците да си вземат изпита по химия. Ти не ми оставяш избор.

Бях готова да му предложа цял списък с варианти.

– Мисля, че се споразумяхме.

Не бих се изразила така. „Споразумение“ означава, че и двамата сме имали думата. В случая бих я заменила с „правило“, „заповед“... „декрет“.

– Искаш да кажеш нещо ли?

– Моля? О... Не, не. До утре.

– Без тетрадката – подвикна ми той, преди да захлопне вратата.

Изчаках я да се затвори зад мен, извадих въпросната тетрадка и в ъгъла на листа написах думата „декрет“. Хубава дума. Не се чува често. Докато пишех, рамото ми се бълсна в някого. Едва не литнах.

– Внимавай, Магнит! – просьска ми момче от горните класове.
Дори не го познавах.

Минаха две години, а хората още използваха прякора ми. Не реагирах, но си представих как хвърлям химикалката и я забивам като стрела в гърба му.

– Май си в убийствено настроение – най-добрата ми приятелка Изабел изникна от нищото и тръгна редом с мен.

– Защо всички помнят тъпoto куплетче на Кейд? – промърморих. Отметнах къдрavата си тъмна коса от очите. – Дори не се римуваше като хората.

– Песните не са задължително в рима.

– *Знам*. Не споря дали го бива за текстописец. Исках да кажа, че няма логика да помнят какво скалъпи. Не беше нещо, което се запечатва в ума.

– Съжалявам – Изабел ме улови под ръка.

Свих рамене.

– Вече не ти е гадже. Не е нужно да се извиняваш вместо него.

– Нужно е. Беше глупаво и детинско. Според мен хората го повтарят машинално, дори не се замислят какво говорят.

Не бях съвсем съгласна, но реших да сменя темата.

– Господин Орtega ми забрани да нося тетрадката в клас.

Изабел се разсмя.

– Леле! Как ще живееш с един крайник по-малко?

– Нямам представа. И то в час по химия! Петдесет и пет минути химия! Кой ще го издържи?

– На мен химията ми харесва.

– Ще перифразирам. Кой *нормален* човек ще го издържи?

– Нормална ли се наричаш?

Наведох глава. Признах я за победител.

И двете спряхме пред разклонението на алеята край сграда Б. Днес розовеникавият чакъл от двете страни на пътеката изглеждаше по-прашен от всяко. Вдигнах крак и с върха на червената си маратонка изритах няколко камъчета.

Аризонският пейзаж изпълняваше надлежно предназначението си да съхранява всяка капка вода, но не ме вдъхновяваше никак. Налагаше се да го наблюдавам от птичи поглед, за да открия

щрихи, подходящи за тетрадката. Мисълта ми напомни да вдигна глава. Бежовите сгради и тълпите ученици не бяха по-добри от камънака.

– Е, какво ще ядем за обяд? Пак ли фалшива мексиканска храна? – попитах Изабел точно когато Лорън, Саша и групичката им приятели минаха покрай нас.

Изабел прехапа устни.

– Гейбрийл иска да се срещнем... – подхвани с притеснено изражение. – Имаме юбилей. Два месеца! Но мога да му откажа...

– Два месеца! Днес ли се навършват? Забравих ти подаръка вкъщи.

Изабел завъртя очи.

– Какво ми купи? Наръчник „Зашо на момчетата не може да се вярва“?

Сложих длан върху гърдите си. Ококорих се.

– Не бих направила такова нещо! Не е в мой стил. Не е наръчник, а роман. И заглавието е „Как да разбереш, че той е егоистично прасе“. Но все едно.

Тя се засмя.

– Всъщност не бих ти подарила такава книга. Не и за Гейбрийл – сръчках я. – Харесвам го. Знаеш, нали?

Гейбръл беше мило момче и се отнасяше добре с нея. Предишният ѝ приятел обаче, Кейд Дженингс – съчинителят на песничката „Магнит“ – определено бе готов за герой от подобна книга.

Осъзнах, че Изабел продължава да ме наблюдава с тревога.

– Отивай да обядваш с Гейбрийл! – настоях. – Не ме мисли. Забавлявай се.

– Може да дойдеш с нас, ако...

Изкушавах се да я оставя да довърши изречението. Да приема поканата само за да се посмея. Все пак я освободих от страданията.

– Не. Не искам да участвам в юбилейния ви обяд. Моля те. Не бива да се разсейвам. Пиша нов разказ. „С два месеца заедно започва „завинаги“. Първата глава е „Разбиращ, че е истинско, ако за разнообразие той те заведе на обяд в „Тако Бел“.“

– Няма да ходим в „Тако Бел“.

- Уф... Още от Първата глава нещата не тръгват добре.
- Тъмните очи на Изабел заискриха.
- Шегувай се колкото искаш. Според мен е романтично.
- Хванах я за ръката.
- Права си. Чудесно е.
- Ти ще си окей тук, нали? – посочи масите в двора на училището. – Ако ти доскучае, ще отидеш при Лорън и Саша.

Свих рамене. Предложението не ме очарова. В часа по химия седях до Лорън и понякога си говорехме. Лорън например ме пише какво имаме за домашно. И дали имам резервна химикалка. Със Саша си бях разменяла още по-малко думи.

Погледнах си дрехите. Носех широка туника с копчета, купена от магазин за втора употреба. Бях изрязала ръкавите, за да прилича на кимоно. На кръста я бях пристегнала с кафяв винтидж колан. Бях обута с червени маратонки. Изглеждах странно, не в крак с модата. Щях да се набивам на очи сред приятелките на Лорън. Прилепналите дънки и тесните блузки и потници бяха дрескодът на групичката.

Вдигнах тетрадката и кимнах на Изабел.

– Окей съм. Това е моят шанс да напиша нова песен. Знаеш, че вкъщи нямам никакво време да остана сама.

Изабел кимна. Тогава – с крайчеца на окото си – го зърнах. И застинах.

Лукас Дънам. Седеше на пейка с още няколко момчета от горните класове. Носеше слушалки и се взираше в празното пространство. Сякаш присъства и не присъства. Познато усещане.

Изабел проследи погледа ми и въздъхна.

– Крайно време е да го заговориш.

Засмях се. Бузите ми се сгорещиха.

– Помниши ли какво се случи последния път, когато се реших.

– Паникьоса се, това се случи.

– Не можах да кажа нищо. Страхотната му коса и хипстърските му дрехи... Както и да е. Направо си глътнах езика.

Изабел наклони глава и се вгledа в него, все едно не е съгласна с описанието ми.

– Трябва ти практика. Започни с някого, по когото не се захласваш от две години.

– Не се захласвам по Лукас!

Изабел повдигна вежди. Права беше. Не познавах по-страхотно момче от Лукас. Така де. Всъщност не го познавах, но това го правеше още по-страхотен. Беше с една година по-голям от нас. Имаше дълга тъмна коса, носеше дънки и старомодни по-лобузи и контрастът ме затрудняваше да го сложа в определена категория.

– Следващия петък те каня на двойна среща с мен и Гейбриъл – изтърси неочаквано Изабел. – Ще ти намеря с кого да дойдеш.

– Пасувам.

– Хайде де! Отдавна не си излизала с момчета.

– Понеже съм странна и се смущавам. Не е забавно нито за мен, нито за горкия човек, който се е съгласил да излезе с мен.

– Не е вярно.

Скръстих ръце.

– Просто трябва да излезеш с някого повече от веднъж... или два пъти, за да види колко си забавна. – Изабел намести ремъка на раницата си. – Не си *странна* с мен.

– Напротив, адски съм странна, но ти се примиряваш, защото не си под напрежение, че накрая трябва да ме целунеш.

Изабел се засмя, поклати глава.

– Не се примирявам. Харесвам те. Просто трябва да намерим момче, с което можеш да бъдеш себе си.

Сложих длан върху сърцето си.

– И така, в този горещ есенен ден Изабел се впусна в невероятно приключение – да търси гадже на най-добрата си приятелка. Чакат я невероятни преживелици. Нейните воля и решимост ще бъдат подложени на тежко изпитание. Ще стигне до ръба на лудостта и...

– Спри! – Изабел ме побутна с рамо. – Точно това отношение ти пречи!

– Точно това искаш да кажа!

– Не. Не съм съгласна. Ще видиш. Момчето за теб е някъде там!

Въздъхнах драматично. Погледът ми пак се насочи към Лукас.

– Из, сериозно. Окей съм. Не ми уреждай срещи.

– Добре, но внимавай да не пропуснеш нещо, което ти е пред очите.

Разперих ръце.

– Аз съм най-отвореният човек на света, Из! И имам зорко зрение!

Изабел ме изгледа скептично. Понечи да каже нещо, но от другия край на поляната се чу вик:

– Ето те! Честит юбилей!

Лицето на Изабел пламна. Тя се обърна към Гейбриъл. Той притича до нас и я прегърна. Заедно двамата изглеждаха великолепно – с тъмни коси, тъмни очи и смуглa кожа. Беше странно да видя Гейбриъл в нашето училище. Гимназията му се намираше в другия край на града – свързвах го с времето след часовете или с уикендите.

– Здрави, Лили! – поздрави ме той. – Идваш ли с нас?

Поканата изглеждаше искрена. Гейбриъл наистина беше мило момче.

– Ама разбира се! Чух, че черпиш. Брой ме!

Изабел се разсмя.

– Страхотно – каза Гейбриъл.

– Беше шега, Гейб – обясни Изабел.

– О...

– Да, не съм благотворителна акция.

Започвах да си мисля, че според тях *съм*.

– Не си, разбира се. Просто ми е неприятно, че не ти казах по-рано – обясни Изабел.

Гейбриъл кимна.

– Да, беше изненада.

– Не се занимавайте с мен. Няма да ви остане време да се наобядвате. Тръгвайте! Забавявайте се! И... хм... поздравления. Наскоро четох книга как с два месеца заедно започва вечността.

– Сериозно! Супер! – каза Гейб.

Изабел завъртя очи и ме перна по ръката.

– Дръж се прилично.

Останах сама на алеята. Огледах се. Хората край мен стояха на групички, говореха и се смееха. Притесненията на Изабел бяха излишни. Чувствах се добре сама. Понякога предпочитах да е така.

2.

Седях на стъпалата пред училище. Рисувах в тетрадката. Добавих цветенца по полата, после скицирах клин и го оцветих в зелено. Бях със слушалки. Слушах песен на една от любимите си групи – Blackout. Вокалистката Лиса Прим ми беше и музикален, и моден идол. Лиса пишеше и изпълняваше гениални песни; имаше черешови устни, винтидж рокли и никога не се разделяше с китарата си.

„Разтвори оклюмали листенца, окъпи се в светлина“, пееше Лиса в ушите ми. Потупвах с крак в такт с ритъма. Реших да науча песента. Надявах се да ми остане време да посвиря на китарата.

Боботене на миниван заглуши музиката. И без да вдигам глава, знаех, че пристига мама. Затворих тетрадката и я прибрах в раницата. Извадих слушалките от ушите си и станах.

Отворих предната врата и стара песен на One Direction изпълни въздуха. Предната седалка се оказа заета от кутия за бижута.

– Ще седнеш ли отзад? – попита мама. – Пътьом ще оставя огърлица с мъниста. Клиентката ме чака.

Натисна бутона, задната врата се плъзна настрани и ми разкри позната гледка – двамата ми малки братя се боричкаха за пластмасова фигурка на анимационен герой. Пластмасова чаша се търкаляше на пода. Озърнах се да проверя дали трябва да се срамувам много, или не чак толкова много. Паркингът не беше пълен. Няколко души от гимназията се качваха в колите си или си подвикваха с приятели. Никой не ми обръщаше внимание.

– Извинявай, че закъснях – добави мама.

– Няма проблем. – Захлопнах предната врата, изритах чашата на асфалта и потупах брат си по рамото. – Направи място, Нещо 2.

Изтупах с длан трохите от солети върху седалката и се смесих до брат ми.

– Мислех, че Ашли ще ме вземе – казах на мама.

Голямата ми сестра Ашли беше на деветнайсет. Имаше си кола и работа и учеше в колеж. Но понеже живееше вкъщи (лишавайки ме от златния шанс да разполагам със собствена стая), я товареха и със семейни задължения. Например да ме взема от училище.

– Тази вечер ще работи до късно в магазина в кампуса – обясни мама. – Хей! Да не би да се оплакваш, че готината ти хипи майка те взема от училище? – усмихна ми се в огледалото за обратно виждане.

Засмях се.

– Хипи? Готините майки използват ли думи от миналия век?

– Какво предпочиташ? Майка ти е бомба? Тип-топ? Перфектна? – По средата на списъка се обърна към брат ми и се разпореди: – Уайът, на десет си! Отстъпи на Джона!

Джона ме сръга в корема в опит да отскубне Железния човек от ръцете на Уайът.

– Мой е! – грабнах фигурката и я метнах в багажника.

В отговор предизвиках дружен гневен възглас.

Мама въздъхна тежко.

– Мислиш ли, че помогна.

– Да. На вътрешностите си. И на ребрата.

Братята ми спряха да крещят и се разкипотиха в хор. Разропших им косите.

– Как беше в училище, Неща?

Мама натисна рязко спирачката. Черно беемве ѝ пресече пътя. Протегнах длан и дръпнах Джона назад точно преди главата му да се блъсне в предната седалка. Не се налагаше да поглеждам шофьора, за да разбера кой е. Все пак го виждах – чупливата му руса коса сияеше под слънцето. Кейд беше типично „ момче като от картийка“ – висок, грамадна усмивка, искрящи сини очи. За съжаление – без характер в тон.

– Някой не се е научил да кара безопасно – промърмори мама, докато Кейд се отдалечаваше най-невъзмутимо. Прииска ми се да беше натиснала клаксона.

– Не е научил много неща.

Включително да измисля прякори и рими.

– Познаваш ли го?

– Да. Кейд Дженингс. Казват му Кеката Кейд.

Това вече прилепва. Запомня се. Колкото до Магнит... Лили?

Има ли връзка? Алтерация, рима? Кой ще го запомни?

– Така ли? Не е много мило.

– Не е – съгласих се неохотно.

Но пък звучи добре, добавих наум.

– Кейд – мама присви замислено очи.

– Изабел излизаше с него. През първата година в гимназията.

С Кейд обаче бяхме като куче и котка. Накрая приятелката ми буквально се принуди да избере страна. Твърдеше, че не са скъсали заради мен, но вероятно беше точно така. Понякога се чувствах виновна, друг път си казвах, че съм ѝ спестила доста неприятности и сърцераздирателни сцени.

– Името ми се стори познато – мама зави надясно. – Идвали ли ни е на гости?

– Не.

Слава богу. Кейд несъмнено щеше да ме подиграва до края на света за вечната неразбория. Къща с четири деца винаги е в бедствено положение.

Веднъж Изабел ме завлече в *неговата* къща – за четиринайсетия му рожден ден. Почукахме на вратата, той отвори, видя ме и физиономията му показва ясно какво изпитва.

– Страхотна изненада за рождения ми ден! – подхвърли саркастично и ни махна да влезем.

– И аз не исках да идвам, повярвай ми – отговорих.

Изабел последва Кейд по коридора. Аз заседнах в антрето. Къщата беше масивна и шокиращо бяла. Дори мебелите бяха бели. У нас *нищо* не би се задържало бяло дори за секунда.

Завъртях се бавно в кръг. Огледах се. Бяло. Изабел подаде глава иззад ъгъла и попита:

– Идваш ли?

Гласовете на братята ми ме измъкнаха от спомена и ме вър-

наха в колата при семейството ми. Сега се боричкаха за пакетче бонбони.

– Намерих ги под седалката! Мои са! – каза Уайът.

Извадих тетрадката и пак се захванах да скицирам полата.

– Мамо, може ли да купим черни конци? Имам идея.

Мама свърна по главната улица.

– Ще изчакаш до края на седмицата, нали? Баща ти довършила поръчка.

Татко изработваше мебели. Беше на свободна практика и никога не се знаеше колко работа ще има. Приходите му бяха непредсказуеми, а съответно и семейният ни бюджет. Всъщност всичко в семейството ми беше непредсказуемо.

– Разбира се – постарах се да не въздъхна.

Вкъщи прескочих купчината раници точно зад вратата и тръгнах право към стаята си.

– Вземам лаптопа – извиках на когото си направи труда да чуе, и грабнах компютъра от масичката в антрето.

Никой не отговори.

Влязох в стаята си... Така де, половин стаята. Чистех половината. Половината с мостри от платове и плакати с цветни гами по стената. Не другата с изрезки от списания с идеи за гримиране и красиви знаменитости. Макар че понякога – без да искам – харесвах и нея.

В момента Ашли я нямаше. Проснах се на леглото и пуснах Ютюб. Потърсих видео с песента на Blackout. По-точно видеоурок как да я изsvиря на китара. Песента не беше много известна. Не бях сигурна дали някой ще е показал акордите. Прехвърлих доста страници, но накрая намерих каквото исках. Сложих лаптопа върху тоалетната масичка.

Държах китарата в калъф под леглото. Не от прекалена предпазливост. Имах двама малки братя – беше абсолютна необходимост. Измъкнах калъфа и го отворих. Китарата – моето бебче, спечелено с шест месеца работа. Отказвах се от всяка петъчна вечер и гледах близнниците на съседите. Бяха на две години. Не познавах по-трудни деца. Като се има предвид как наричах собс-

твените си братя, това казва много. Но си струваше. Имах китара мечта със съвършен глас. И когато свирех, не се чувствах странна. Чувствах, че има нещо, което съм създадена да правя. *Това.* Вземех ли китарата, всичко друго изчезваше.

Е, изчезваше за малко. Тъкмо започнах да хващам акордите, когато вратата на стаята ми – стаята ни – се отвори с трясък.

– Лили! – Джона дотича в галоп и се закова на място пред мен. – Виж! Зъбът ми се клати! – Зяпна и побутна с език горния си десен резец. Зъбът не помръдна.

– Страхотно, човече.

– Окей, чао!

Излезе по-бързо, отколкото дойде.

– Затвори след себе си! – изкрешяха му.

Или не ме чу, или не поискава да ме чуе. Въздъхнах, станах и захлопнах вратата. После пуснах пак видеото и се съсредоточих върху китарата. След две минути някой почука. Влезе мама.

– Твой ред е да изпразниш миялната машина!

– Може ли първо да довърша? – кимнах към китарата.

– Не мога да сгответя, докато мивката не се изпразни, а мивката не може да се изпразни, ако миялната е пълна.

– Добре. Идвам.

Затворих очи, дръпнах струните и оставих выбиращите ноти да се разлеят по ръцете ми. Цялото ми тяло се отпусна.

– Побързай, Лили! – извика мама.

Уф!

На другата сутрин влязох в кухнята да изям набързо купа зърнена закуска. Мама вече бе завела Уайт и Джона на училище и сгъваше пране в килера. Сестра ми Ашли се подготвяше за колежа (процедурата отнемаше часове), а татко седеше на масата и четеше вестник.

Взех кутията със зърнена закуска от шкафа и отсипах в купа. Забелязах нещо върху плота и поклатих глава. Върху бежовия гранит лежаха две огърлици с мъниста – под всяка имаше лист-

че. Върху листа под дясната огърлица бяха надраскани две отметки, върху листа под лявата – също две.

– О, не – промърморих.

– Просто гласувай. Не е голям проблем.

– Така казваш, но после винаги става голям проблем. Кого подкупи този път?

– Гласуването е право и привилегия. Не са нужни подкупи.

– И двете са красиви. *Еднакво* красиви. Гласувам и за двете.

– Не може. Трябва да избереш.

– Ти и мама сте смахнати. Няма надежда за нас, ако правите такива откачени неща.

Сипах си мляко и седнах до масата. Татко държеше вестника пред себе си. Правеше се, че чете. Опитваше се да ме заблуди, че съм в безопасност. Преструваше се, че съревнованието няма значение.

– Знаеш, че майка ти няма да те остави на мира, докато не гласуваш – напомни ми.

– Разбира се. Сякаш на теб ти е все едно. Просто ми кажи коя е твоята, и ще гласувам за нея.

– Няма да е честно, Лил.

– Как ви хрумна това? Мама не се опитва да ти вземе работата и да прави мебели с шантава дърворезба.

Татко се изкиска.

– Тя ще спечели, не бой се.

Гребнах от зъренената закуска. За да отклоня мислите му в друга посока, попитах:

– Защо продължават да ни носят вестника? Знаеш, че същите истории са публикувани в интернет... вчера!

– Харесва ми да държа в ръка думите.

Засмях се, после зърнах нещо на задната страница на разгърнатия вестник и тутакси си промених мнението за печатната преса.

Внезапно станах фен на вестниците.

„Конкурс за авторска песен! Спечелете пет хиляди долара и триседмичен интензивен курс по композиране, воден от професор в Музикалния институт „Хербергер“. За повече подробности посетете уеб сайта ни: www.herbergerinstitute.edu.“

– Готова ли си да тръгваме? – Ашли влезе в кухнята. Прозяваше се, но както винаги изглеждаше като нарисувана – в прилепнали джинси, розова тениска с дълбоко деколте, обувки с платформи. С безупречен грим и коса, вързана на конска опашка. Приличахме си – имахме дълга чуплива и тъмна коса, лешникови очи и лунички – но стилът ни беше коренно различен. Ашли би се вписала отлично в групичката на Лорън и Саша в училище.

– Какво? – примигнах объркана. – Татко, може ли да взема това?

Той се втренчи в чинията си с нагризан геврек, сви рамене и я побутна към мен.

– Гадост. Не *това*. Вестника!

– Вестника? Искаш да го прочетеш ли?

– Да.

Ашли приближи и грабна геврека от чинията му.

– Хей! За Лили е!

– Не! Искам вестника, не геврека! – извиках.

Татко изсумтя.

– Не ми прозвуча нормално. И втория път ми се стори, че недочувам.

– Колко смешно!

– Добре де, ще ти дам вестника, ако гласуваш.

Завъртях очи. Дотук с ненужните подкупи. Избутах стола назад и отидох да разгледам пак огърлиците. Дясната беше с пера. Мама минаваше през такава фаза. Обикновено харесвах бижутата ѝ, но перата бяха твърде хипи за моя вкус. Явно не всички споделяха мнението ми обаче. Вдигнах огърлицата вляво.

– Ето го победителя!

Татко размаха юмрук.

– Гласува за мен, Емили!

Протегнах ръка.

Татко ми подаде вестника, целуна ме по бузата и излезе от кухнята. Бях сигурна, че отива да търси мама.

– Смешно е как си мислят, че не знаем коя на кого е – отбеляза Ашли. – И винаги някой печели на костьм.

– Следващия път трябва да дадем приза на мама. Ако спечели с много на нула, може би ще престанат.

– Не знам... Не е добре за татковото самочувствие. Хайде, малката, време е за училище!

Притиснах вестника към гърдите си, прегърнах думите и последвах сестра си. Сега оставаше само да напиша перфектна песен и да спечеля конкурса.